

12. 11. 2024

WYSŁANO

Łomża, dnia 12 listopada 2024 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 2 w związku z art. 127 § 2 i art. 17 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz.U. z 2024 r., poz. 572, dalej „k.p.a.”) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Łomży w składzie orzekającym:

przewodniczący – Anna Sadowska
członkowie: – Marta Fabiszewska
– Marzena Klimaszewska (spr.)

po rozpatrzeniu na posiedzeniu w dniu 12 listopada 2024 r. odwołania Zakładu Produkcji Kruszyw Rupińscy Spółka jawna z siedzibą w Szumowie reprezentowanej przez pełnomocnika Pana Andrzeja Gniazdowskiego od decyzji Wójta Gminy Szumowo z dnia 24 września 2024 r., nr RRG.6220.3.2024 odmawiającej wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia polegającego na wydobywaniu kopaliny ze złoża kruszywa naturalnego „Szumowo VII” na działce ew. nr 44/18 i części działki nr 45 położonych na terenie gminy Szumowo, powiat zambrowski, województwo podlaskie

uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Uzasadnienie

Wnioskiem datowanym na dzień 21 czerwca 2024 r. Zakład Produkcji Kruszyw Rupińscy Spółka jawna z siedzibą w Szumowie (dalej też jako „Wnioskodawca”, „Inwestor”), reprezentowana przez pełnomocnika Pana Andrzeja Gniazdowskiego, wystąpiła w dniu 27 czerwca 2024 r. do Wójta Gminy Szumowo o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na wydobywaniu kopaliny ze złoża kruszywa naturalnego „Szumowo VII” na działce ew. nr 44/18 i części działki nr 45 położonych na terenie gminy Szumowo, powiat zambrowski, województwo podlaskie (dalej też jako „planowane przedsięwzięcie”). Do wniosku dołączono m.in. kartę informacyjną przedsięwzięcia, mapę z zaznaczonym zasięgiem oddziaływania inwestycji, wypisy z rejestru gruntów działek objętych wnioskiem.

Zawiadomieniem z dnia 09 lipca 2024 r. Wójt poinformował strony o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia oraz możliwości zapoznania się z aktami sprawy. W pismach z tej samej daty organ I instancji zwrócił się do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Białymstoku (dalej też jako „RDOŚ”) oraz Dyrektora Zarządu Zlewni w Ostrołęce Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie (dalej też jako: „Dyrektor ZZ”) o wydanie opinii co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku stwierdzenia takiej potrzeby, zakresu raportu o oddziaływaniu

przedsięwzięcia na środowisko. Wójt wskazał, że planowane przedsięwzięcie zaliczane jest do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (§ 3 ust. 1 pkt 40 lit. a tiret trzecie i siódme oraz lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko), a na terenie objętym wnioskiem obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

W dniu 22 lipca 2024 r. do organu I instancji wpłynęła opinia Dyrektora ZZ z dnia 19 lipca 2024 r., znak: BS.ZZŚ.4901.220.2024.JT, w której organ nie stwierdził potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia oraz wskazał wymagania, które należy uwzględnić w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (dalej też jako „Opinia Dyrektora ZZ”). Z kolei RDOŚ, zawiadomieniem z dnia 24 lipca 2024 r., poinformował Wójta o braku możliwości załatwienia sprawy w ustawowym terminie, wskazując na nowy termin wydania opinii do dnia 09 sierpnia 2024 r. Następnie RDOŚ, pismem z dnia 08 sierpnia 2024 r., znak: WOOS.4220.216.2024.AS (dalej jako „Pismo RDOŚ”) poinformował, iż nie może zająć stanowiska w przedmiotowej sprawie, gdyż postanowieniem znak: WOOS.4242.15.2017.PL z dnia 01 czerwca 2017 r. uzgodnił warunki realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia oraz wskazał na konieczność wyłączenia z eksploatacji działek nr 44/8 i 45 obręb Szumowo (dalej też jako „Postanowienie z 2017 r.”), a Wójt Gminy Szumowo w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach znak: RRG.6220.3.2017 z dnia 20 lipca 2017 r. (dalej jako „Decyzja o.s.u. z 2017 r.” wskazał na konieczność wyłączenia z eksploatacji działek nr 44/8 i 45 obręb Szumowo - warunek nr 3 w decyzji, która pozostaje w obrocie prawnym pomimo tego, że nie może stanowić załącznika do wniosku o wydanie decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 oraz zgłoszenia, o którym mowa w art. 72 ust. 1a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t. j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1112).

Decyzją z dnia 24 września 2024 r., nr RRG.6220.3.2024 Wójt Gminy Szumowo (dalej też jako „Wójt”, „organ I instancji”), działając na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t. j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1112, dalej też jako „ustawa”) oraz zgodnie z art. 104 i 106 k.p.a. odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia (dalej też jako „zaskarżona decyzja”).

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji, organ I instancji ustalił, po zapoznaniu się z dokumentami, że wniosek Inwestora spełnia wszystkie wymagania formalne, a planowane przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 40 lit. a tiret trzecie i siódme oraz pkt 40 lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839 z późn. zm.). Wójt wyjaśnił, że działki ewidencyjne nr 44/18 i 45 obręb 0013 Szumowo wchodzi w skład złoża Szumowo VII, ich sumaryczna powierzchnia wynosi 2,0518 ha, z czego planuje się wyłączenie z eksploatacji fragmentu działki nr 45 o powierzchni 0,185 ha (w celu zachowania chronionych gatunków roślin i siedliska przyrodniczego na nim występujących). Maksymalnie powierzchnia wydobywania wyniesie 1,8668 ha, przy czym obszar ten będzie jeszcze pomniejszony o pas ochronny, o szerokości 10 m, od drogi gminnej Nr 108021B Szumowo – Zaręby-Jartuzy. Teren działek objęty jest obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego przyjętym Uchwałą nr XL/266/18 Rady Gminy Szumowo

z dnia 12 października 2018 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów położonych w obrębie Szumowo (dalej jako „m.p.z.p.”). Teren przedmiotowych działek przeznaczony jest m.p.z.p. do powierzchniowej eksploatacji kruszywa. Organ I instancji wskazał na wystąpienie w toku postępowania do RDOŚ i Dyrektora ZZ, o wydanie opinii, co do konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko i przedstawił odpowiedzi udzielone przez te organy. Wójt uznał odmowę wydania opinii przez RDOŚ za dopuszczalną, jako że jest na piśmie wraz z podaniem powodu odmowy. Stwierdzając, że opinia ta nie jest wiążąca, jednocześnie podkreślił zasadność zwrócenia uwagi na fakt wydania przez RDOŚ Postanowienia z 2017 r., wyjaśniając, że zostało ono wydane na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 1, ust. 3 4 i 7 ustawy (w brzmieniu ustalonym w t. j. Dz. U. z 2016 r. poz.71), w związku z czym dotyczyło sytuacji, kiedy przeprowadzana jest ocena oddziaływania na środowisko. Pomimo tego, iż uzyskane w trybie art. 64 ustawy opinie mają charakter niewiążący w przeciwieństwie do uzgodnień, zdaniem organu I instancji istotny jest fakt, iż RDOŚ w odpowiedzi wskazał na wiążące uzgodnienie, które bezpośrednio dotyczy swymi ustaleniami działek aktualnie analizowanych, w związku z tym, zdaniem organu I instancji przedmiotowe przedsięwzięcia, aktualne oraz te z 2017 r., należy traktować jako ze sobą powiązane. Wobec czego Wójt Pismo RDOŚ potraktował jako opinię negatywną dla całości planowanego obecnie przedsięwzięcia. Powołując się przy tym na wyrok WSA z 31 stycznia 2018 r., sygn. VIII SA/Wa 627/17 i pogląd, iż odmowę wydania uzgodnienia samą w sobie trzeba traktować jako uzgodnienie negatywne, które w konsekwencji prowadzi do wydania „negatywnej” decyzji - odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, Wójt orzekł, jak w zaskarżonej decyzji.

Z wyżej opisaną decyzją Wójta nie zgodził się Wnioskodawca i reprezentowany przez pełnomocnika Pan Andrzeja Gniazdowskiego wniósł, z zachowaniem terminu ustawowego, odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łomży. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

a) art. 80 ust. 1 pkt 1 -3 i ust. 2 oraz art. 81 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i oparcie rozstrzygnięcia o uznanie organu, pomimo, iż przepisy prawa określają zamknięty katalog przesłanek wydania decyzji środowiskowej, która z tego powodu nie jest decyzją uznaniową, a jej wydanie lub odmowa jej wydania może nastąpić jedynie w przypadkach określonych w tych przepisach, zaś w stanie faktycznym sprawy nie zaistniały przesłanki do odmowy wydania decyzji środowiskowej;

b) naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy poprzez wydanie zaskarżonej decyzji przy uznaniu, że RDOŚ w Białymstoku pismem z dnia 27 lipca 2024 roku wydał wiążącą organ I instancji negatywną opinię w sprawie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na wydobywaniu kopaliny ze złoża kruszywa naturalnego „Szumowo VII” na działce 44/18 i części działki nr 45 położonych na terenie gminy Szumowo, podczas gdy opinia, o której mowa w art. 64 ust. 1 ustawy, nie jest wiążąca dla organu rozstrzygającego o konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko. Ocena co do konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko powinna mieć charakter kompleksowy i w żadnym razie nie może ograniczać się jedynie do poglądów wypowiedzianych przez organy współdziałające, co w niniejszej sprawie nastąpiło. Ponadto organ I instancji pominął opinię PGW Wody Polskie, które nie stwierdziły potrzeby przeprowadzania oceny

oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na wydobywaniu kopaliny ze złoża kruszywa naturalnego „Szumowo VII”;

c) naruszenie art. 7, 77, 80, 107 § 3 k.p.a. poprzez niedostateczne wyjaśnienie stanu faktycznego oraz podejmowanie nieobiektywnego, wybiórczego i zupełnie dowolnego stosowania przepisów prawa i zasad prowadzenia postępowania w niniejszej sprawie, w szczególności nie uwzględnienie okoliczności, że w opracowanej Karcie Informacyjnej dokonano inwentaryzacji przyrodniczej na przedmiotowym terenie o powierzchni 2,0518 ha, zgodnie z Kartą Informacyjną roboty eksploatacyjne mogą być prowadzone w części działek gruntowych stanowiącej 1,8668 ha, a pozostałą część działek należy wyłączyć w celu zachowania chronionych gatunków roślin i siedlisk przyrodniczych;

d) naruszenie art. 11 k.p.a. oraz art. 107 § 2 k.p.a. poprzez niedostateczne wyjaśnienie przesłanek, którymi organ kierował się wydając zaskarżoną decyzję.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. autor odwołania wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i w tym zakresie orzeczenie co do istoty sprawy, tj. wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia, ewentualnie, na podstawie art. 138 § 2 k.p.a., uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. W uzasadnieniu odwołania przedstawiono argumentację powyższych zarzutów.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Łomży po rozpatrzeniu odwołania zważyło, co następuje:

Odwołanie należało uwzględnić, gdyż zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów prawa procesowego i materialnego.

Materialnoprawną podstawę orzekania w niniejszej sprawie stanowią przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t. j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1112, dalej też jako „u.i.o.ś”) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839 z późn. zm., dalej też jako „rozporządzenie RM”).

Przepisy art. 59-87 u.i.o.ś. określają procedurę wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, której podstawy materialne, procesowe i kompetencyjne regulują przepisy art. 71-87 u.i.o.ś., a która służy jedynie ocenie następstw dla środowiska, związanych z realizacją danego przedsięwzięcia.

Z art. 71 u.i.o.ś. wynika, że uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (ust. 2 pkt 1) i przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (ust. 2 pkt 2). Rodzaje takich przedsięwzięć wymienia rozporządzenie RM.

Należy zauważyć, iż treść przepisów u.i.o.ś. wskazuje na dwa rodzaje decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Pierwszy, to decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wydawana po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, poprzedzona raportem o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (art. 80 i 82 u.i.o.ś.), drugi zaś, to decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wydawana w przypadku, gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w której organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia takiej oceny, a załącznik do takiej decyzji stanowi charakterystyka przedsięwzięcia (art. 84 u.i.o.ś.).

Z punktu widzenia art. 71 ust. 2 oraz art. 59 ust. 1 w zw. z art. 61 ust 1 pkt 1 u.i.o.ś. istotne znaczenie w sprawie miało ustalenie, do jakiej kategorii przedsięwzięć zalicza się planowane przedsięwzięcie Wnioskodawcy, albowiem realizacja przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko wymaga obligatoryjnie przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (art. 59 ust. 1 pkt 1 u.i.o.ś.), zaś przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o ile obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 u.i.o.ś. (art. 59 ust. 1 pkt 2 u.i.o.ś.).

W niniejszej sprawie, jak wynika z wniosku Inwestora i dołączonych do niego dokumentów, w szczególności karty informacyjnej przedsięwzięcia, polegać ma ono na rozpoczęciu wydobywania metodą odkrywkową kopaliny ze złoża kruszywa naturalnego „Szumowo VII” na działce ew. nr 44/18 i części działki nr 45 położonych na terenie gminy Szumowo, powiat zambrowski, województwo podlaskie, których sumaryczna powierzchnia wynosi 2,0518 ha, z czego planuje się wyłączenie z eksploatacji fragmentu działki nr 45 o powierzchni 0,185 ha (w celu zachowania chronionych gatunków roślin i siedliska przyrodniczego na nim występujących), wobec czego maksymalnie powierzchnia wydobywania wyniesie 1,8668 ha, przy czym obszar ten będzie jeszcze pomniejszony o pas ochronny, o szerokości 10 m, od drogi gminnej Nr 108021B Szumowo – Zaręby-Jartuzy. Przedsięwzięcie lokalizowane jest na terenie gruntów leśnych oznaczonych w ewidencji symbolem LsVI, tj. grunty leśne VI klasy bonitacyjnej gleby i graniczy bezpośrednio od strony północnej i wschodniej z obszarem górniczym Szumowo VII (złoże eksploatowane na podstawie decyzji o.ś.u. z 2017 r.), a roczne wydobywanie planowane jest na poziomie przekraczającym 20 000 m³.

Bezspornie zatem planowane przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu art. 71 ust. 2 pkt 2 u.i.o.ś. i § 3 ust. 1 pkt 40 lit. a tiret trzecie i siódme oraz pkt 40 lit. b rozporządzenia RM i taką właśnie kwalifikację przyjął oraz trafnie zatwierdził organ I instancji. Zgodnie bowiem ze wskazanym przepisem § 3 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia RM do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się wydobywanie kopalin ze złoża metodą odkrywkową inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 27 lit. a: a) bez względu na powierzchnię obszaru górniczego: - na terenie gruntów leśnych lub w odległości nie większej niż 100 m od nich; - jeżeli w odległości nie większej niż 0,5 km od miejsca planowanego wydobywania kopalin metodą odkrywkową znajduje się inny obszar górniczy ustanowiony dla wydobywania kopalin metodą odkrywkową; b) z obszaru górniczego o powierzchni większej niż 2 ha lub o wydobywaniu większym niż 20 000 m³ na rok, inne niż wymienione w lit. a.

Uznanie planowanego przedsięwzięcia jako mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko skutkowało zatem koniecznością uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (art. 71 ust. 2 pkt 2 u.i.o.ś.), przed zainicjowaniem kolejnego etapu realizacji przedsięwzięcia (art. 72 ust. 1 u.i.o.ś.), na wniosek podmiot planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia (art. 73 ust. 1 u.i.o.ś.) złożony do organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co też w niniejszej sprawie Inwestor uczynił pismem z dnia 21 czerwca 2024 r., złożonym do Wójta Gminy Szumowo w dniu 27 czerwca 2024 r.,

Przyjęcie opisanej wyżej kwalifikacji planowanego przedsięwzięcia nie pociąga natomiast za sobą obligatoryjnie sporządzenia oceny jego oddziaływania na środowisko. Jak już bowiem wyżej wskazano, w myśl art. 59 ust. 1 pkt 2 u.i.o.ś., przeprowadzenie oceny

oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko jest wymagane, jeżeli obowiązek taki został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 u.i.o.ś., a nie jest wymagane, gdy o braku tego obowiązku wypowie się organ w drodze decyzji (art. 84 ust. 1 u.i.o.ś.). Jeżeli też nie zachodzą przypadki, w których wydanie postanowienia stwierdzającego obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko jest obligatoryjne. Chodzi o regulację z art. 63 ust. 3 u.i.o.ś., tj. gdy: 1) możliwość realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1, jest uzależniona od ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska; 2) z karty informacyjnej przedsięwzięcia wynika, że realizacja przedsięwzięcia może spowodować nieosiągnięcie celów środowiskowych zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza. Zdaniem Kolegium, żaden z tych przypadków w sprawie niniejszej jednak nie wystąpił. Stosownie do treści art. 63 ust. 1 u.i.o.ś., obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając łącznie kryteria szczegółowo wymienione w tym przepisie. Z kolei art. 64 ust. 1 pkt 1 i 4 u.i.o.ś. obliguje ten organ do uprzedniego zasięgnięcia opinii wskazanych tam organów, przy czym w przypadku przedsięwzięcia polegającego na wydobywaniu kopalin chodzi o regionalnego dyrektora ochrony środowiska i organ właściwy do wydania oceny wodnoprawnej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne. Po uzyskaniu opinii, rolą organu prowadzącego postępowanie w sprawie środowiskowych uwarunkowań jest ocena stanowiska organów opiniujących. Wynikiem tej oceny może być albo postanowienie na podstawie art. 63 ust. 1 u.i.o.ś., albo wydanie decyzji stwierdzającej brak takiego obowiązku (art. 84 ust. 1 u.i.o.ś.). Natomiast w decyzji opartej na podstawie art. 84 ust. 1 u.i.o.ś. właściwy organ może określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożyć obowiązek działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c (ust. 1a) a charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (ust. 2).

Zatem w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedzone jest postępowaniem prowadzącym do określenia, czy wobec tego przedsięwzięcia będzie istniał obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Z kolei decyzję, o jakiej mowa w art. 80 ust. 1 u.i.o.ś. można wydać tylko wówczas, jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, gdy organ wcześniej ustali, że planowane przedsięwzięcie zalicza się do przedsięwzięć, o jakich mowa w art. 59 u.i.o.ś. Dopiero wówczas możliwe jest wydanie w tym przedmiocie decyzji merytorycznie rozstrzygającej sprawę: pozytywnej, a więc ustalającej środowiskowe uwarunkowania, bądź negatywnej - odmawiającej wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Skoro w niniejszej sprawie bezspornym pozostaje, iż planowane przedsięwzięcie, dla którego Inwestor wystąpił o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jest przedsięwzięciem mogącym potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, to przeprowadzenie oceny oddziaływania tego przedsięwzięcia na środowisko będzie konieczne dopiero wówczas, gdy postanowienie w tej sprawie wyda właściwy organ (art. 64 i 65 u.i.o.ś.), po uprzednim zasięgnięciu opinii uprawnionych organów opiniujących.

Zatem w niniejszym postępowaniu Wójt był zobowiązany do ustalenia, czy w sprawie zachodzi konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia

na środowisko przy uwzględnieniu stanowiska organów opiniujących. Zauważyć należy, iż przewidziana przez ustawodawcę procedura zasięgnięcia, w ramach tego postępowania, opinii innych wyspecjalizowanych organów, stanowi jedynie jeden z elementów dokonywanej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i nie może jej całkowicie zastąpić. Podkreślić przy tym należy również, że organ administracyjny prowadzący postępowanie w sprawie środowiskowych uwarunkowań nie jest związany stanowiskiem organów opiniujących, co do czego jednolite pozostają poglądy w doktrynie i judykaturze, gdzie kwestia ta była wielokrotnie oceniana. Opiniowanie jest najsłabszą formą współdziałania organów administracyjnych, a opinia wyrażona przez organ współdziałający nie ma charakteru wiążącego dla organu prowadzącego postępowanie (por. K. Gruszecki, Komentarz do ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, wyd. IV 2023, LEX/el. oraz wyroki NSA z 2 października 2019 r., sygn. II OSK 2738/17 i 5 kwietnia 2016 r., sygn. II OSK 2507/14, publ. <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, dalej jako "CBOSA").

Opinie wyspecjalizowanych organów, o których mowa w art. 64 ust. 3 u.i.o.ś. mają więc wyłącznie charakter pomocniczy i o ile organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest zobowiązany do zasięgnięcia opinii, to tymi opiniami nie jest związany. To do organu prowadzącego postępowanie należy ostateczny osąd, w oparciu o zasięgnięte opinie oraz kryteria selekcji wskazane w art. 63 ust. 1 u.i.o.ś., czy dla danego przedsięwzięcia należy przeprowadzić ocenę jego oddziaływania na środowisko, czy też nie ma takiej konieczności. W sytuacji wyrażenia sprzecznych opinii przez organy współdziałające, organ właściwy do wydania decyzji środowiskowej może przychylić się do stanowiska jednego z tych organów (por. wyrok WSA w Łodzi z 14 grudnia 2017 r. sygn. II SA/Łd 810/17 i powołane tam orzecznictwo, publ. CBOSA). Jednakże konsekwencją braku związania treścią opinii organów opiniujących, zarówno w przypadku akceptacji ich stanowiska, jak i odrzucenia, jest obowiązek organu wydającego postanowienie (art. 63 ust. 1 u.i.o.ś.) albo decyzję (art. 84 u.i.o.ś.) do wskazania, zgodnie z regułami ogólnymi wynikającymi z art. 107 § 3 k.p.a., jakimi okolicznościami faktycznymi (znajdującymi potwierdzenie w materiale dowodowym) i prawnymi, kierował się w tym zakresie oraz odnieść się do przesłanek określonych w art. 63 ust. 1 i 2 u.i.o.ś., co wprost wynika odpowiednio z art. 65 ust. 3 u.i.o.ś. oraz art. 85 ust. 2 pkt 2 u.i.o.ś.

Przypomnieć również należy, że samo zakwalifikowanie danego przedsięwzięcia jako mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko nie wystarcza do stwierdzenia, że przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko jest oczywiście uzasadnione. Dopiero analiza odpowiednich dowodów, w tym przede wszystkim karty informacyjnej przedsięwzięcia oraz opinii właściwych organów, pozwala ocenić, czy planowane przedsięwzięcie, choć zaliczane według nomenklatury ustawowej i zakwalifikowane w rozporządzeniu RM jako mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, wymaga przeprowadzenia takiej oceny czy też nie. W pierwszej kolejności wskazać należy, że informacje umożliwiające spełnienie kryteriów w zakresie wskazanym w art. 63 ust. 1 u.i.o.ś. powinna zawierać właśnie karta informacyjna przedsięwzięcia (KIP), o czym stanowi art. 62a u.i.o.ś. Dokument ten, zgodnie z art. 74 ust. 1 pkt 2 u.i.o.ś., stanowi jeden z załączników dołączanych do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. KIP jest podstawowym dokumentem, w oparciu o który organ prowadzący postępowanie ocenia, czy dopuszczalne jest wydanie decyzji środowiskowej dla danego

przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Wskazać należy, że KIP jest specjalistycznym dokumentem sporządzanym przez osoby lub ich zespół, dysponujące fachową wiedzą w zakresie badania oddziaływania danego przedsięwzięcia na środowisko (por. wyrok NSA z 19 grudnia 2017 r., sygn. II OSK 713/16, publ. CBOSA). Merytoryczna zawartość karty informacyjnej nie jest stanowiskiem strony w sprawie, ale sporządzoną na jej potrzeby ekspertyzą, której treść podlega ocenie organów opiniujących wyspecjalizowanych w dziedzinach ochrony środowiska i ochrony wód (por. wyrok WSA w Białymstoku z 01 lutego 2024 r., sygn. II SA/Bk 857/23, publ. CBOSA). W myśl art. 62a u.i.o.ś. KIP powinna zawierać podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu, umożliwiające analizę kryteriów, o których mowa w art. 63 ust. 1 u.i.o.ś., lub określenie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zgodnie z art. 69, w szczególności dane określone w punktach 1-14 ust. 1 art. 62a u.i.o.ś.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż organ I instancji, po prawidłowym sklasyfikowaniu planowanego przedsięwzięcia jako mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o czym już była mowa wyżej, stosownie do art. 64 ust. 1 pkt 1 i 4 u.i.o.ś. wystąpił o wydanie wymaganych prawem opinii co do konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko do właściwych organów opiniujących. W odpowiedzi uzyskał stosowną, merytoryczną Opinię Dyrektor ZZ i Pismo RDOŚ informujące jedynie, iż organ ten nie może zająć stanowiska w sprawie z uwagi na swoje wcześniejsze Postanowienie z 2017 r. oraz Decyzję o.ś.u. z 2017 r. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji, biorąc pod uwagę jedynie to Pismo RDOŚ organ I instancji orzekł o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia w oparciu o art. 80 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 1 u.i.o.ś.

Zdaniem Kolegium, w zaistniałej sytuacji faktycznej i prawnej, opisane wyżej Pismo RDOŚ, nie zwalniało organu I instancji od przeprowadzenia wymaganej przepisami prawa własnej oceny, czy istnieje obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, a tym bardziej nie uprawniało do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 1 u.i.o.ś., jak miało to miejsce w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do tak zakreślonej podstawy prawnej rozstrzygnięcia organu I instancji nie można zapomnieć o tym, iż wydanie decyzji na mocy art. 80 ust. 1 u.i.o.ś., o czym już wspomniano wcześniej, tak pozytywnej, jak i negatywnej, możliwe jest tylko w sprawie, w której była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, co zresztą wprost wynika z treści tego przepisu. Tymczasem w niniejszej sprawie taka ocena z pewnością nie została przeprowadzona, bowiem dla planowanego przedsięwzięcia, zgodnie z tym co już wcześniej zostało wskazane, obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko zachodziłby jedynie w przypadku wydania przez organ I instancji postanowienia na podstawie art. 63 ust. 1 u.i.o.ś., do czego w niniejszym postępowaniu nie doszło.

W tym miejscu należy wyjaśnić, co słusznie podniesiono w odwołaniu, iż decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie ma charakteru uznaniowego. Ustawodawca określił precyzyjnie okoliczności uzasadniające odmowę wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, dopuszczając taką możliwość jedynie w razie: - niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 u.i.o.ś.); - odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez organ współdziałający (art. 80 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 77 ust. 1 u.i.o.ś.); - braku zgody wnioskodawcy na realizację przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany, jeżeli

z oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie (art. 81 ust. 1 u.i.o.ś.); - jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 u.i.o.ś.); - jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 tej ustawy (art. 81 ust. 3 u.i.o.ś.). W okolicznościach niniejszej sprawy nie można przyjąć, iż którakolwiek z tych przyczyn zaistniała.

Zatem, skoro bezspornie organ I instancji nie wydał stosownie do art. 63 ust. 1 u.i.o.ś. postanowienia stwierdzającego obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, w związku z czym do takiej oceny w sprawie nie doszło, to już z tej przyczyny Wójt nie mógł w trybie art. 80 ust. 1 u.i.o.ś. wydać jakiegokolwiek decyzji ani pozytywnej, ani negatywnej.

Przy tym, w ocenie Kolegium, organ I instancji naruszył również art. 77 ust. 1 u.i.o.ś., zgodnie z którym, jeżeli w sprawie jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska (pkt 1). Tymczasem w niniejszej sprawie tryb taki nie został wdrożony i nie mógł być skoro nie była przeprowadzana ocena oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko. Przypomnieć należy bowiem, iż Pismo RDOŚ stanowi odpowiedź na wystąpienie przez organ I instancji o wydanie opinii w trybie art. 64 ust. 1 pkt 1. Zgodnie z art. 64 ust. 3 u.i.o.ś. opinia taka winna przedstawiać zatem pogląd wyspecjalizowanego organu opiniującego, w zakresie jego właściwości, uwzględniając łącznie uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1 u.i.o.ś., co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku stwierdzenia takiej potrzeby - co do zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Tymczasem w Piśmie RDOŚ z pewnością wprost nie stwierdzono ani potrzeby, ani braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, informując jedynie o braku możliwości zajęcia stanowiska w sprawie. Podkreślenia wymaga, iż w tym zakresie RDOŚ nie powołał się na jakiegokolwiek przepisy prawa. Organ ten nie odniósł się też w żaden sposób do zgromadzonego materiału dowodowego, w tym przedłożonej przez Inwestora KIP. Tymczasem w świetle treści Pisma RDOŚ problemem, jaki się zarysował wydaje się być kwestia tożsamości sprawy niniejszej ze sprawą wcześniej załatwioną Decyzją o.ś.u. z 2017 r. oraz relacji planowanego przedsięwzięcia do przedsięwzięcia Inwestora objętego Decyzją o.ś.u. z 2017 r. Użyte w Piśmie RDOŚ sformułowanie „tut. organ (...) uzgodnił warunki realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia” pozwala na wyprowadzenie wniosku, iż organ ten uznał planowane przedsięwzięcie za przedsięwzięcie objęte swoim wcześniejszym uzgodnieniem, poprzedzającym wydanie Decyzji o.ś.u. z 2017 r., co do której dodatkowo zauważył, iż pozostaje w obrocie prawnym pomimo tego, że nie może stanowić załącznika do wniosku o wydanie decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 oraz zgłoszenia, o którym mowa w art. 72 ust. 1a u.i.o.ś. Organ I instancji nie odniósł się szczegółowo do tych kwestii. Natomiast, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji, wychodząc od art. 64 u.i.o.ś. i wyrażając pogląd o niewiążącym charakterze opinii uzyskanych w trybie tego

przepisu, za istotny dla sprawy uznał fakt, że RDOŚ w odpowiedzi wskazał na uzgodnienie, które przeciwnie do opinii ma charakter wiążący oraz bezpośrednio dotyczy swoimi ustaleniami działek aktualnie analizowanych, w związku z czym Wójt przyjął przedmiotowe przedsięwzięcia, aktualne i te z roku 2017 za powiązane, a finalnie Pismo RDOŚ za opinię negatywną dla całego planowanego przedsięwzięcia. Jednak nawet taka ocena Pisma RDOŚ nie dawała podstawy do podjęcia przez Wójta rozstrzygnięcia o treści, jak w zaskarżonej decyzji. Całkowicie uwadze organu I instancji umknęło i to, iż uzgodnienie, na które powołuje się RDOŚ, a jak się wydaje w konsekwencji organ I instancji zostało dokonane w ramach innego, wcześniej toczącego się postępowania administracyjnego i nie można zaakceptować sytuacji, że wyrażające jej Postanowienie z 2017 r., wydane w postępowaniu akcesoryjnym w ramach procedowania w innej sprawie administracyjnej, będzie bezwzględnie dyktować wyniki niniejszego postępowania. Nie bez znaczenia pozostaje i to, że takie postanowienie w przedmiocie uzgodnienia jest niezaskarżalne, a jego weryfikacja mogła nastąpić jedynie w postępowaniu odwoławczym w ramach sprawy, w której zostało podjęte, co zarazem wyklucza taką możliwość w niniejszej sprawie. Przy tym nie tyle fakt wydania Postanowienia z 2017 r., a raczej przyjęcie, iż zachodzi tożsamość sprawy zakończonej Decyzją o.ś.u. z 2017 r. ze sprawą aktualnie procedowaną miałyby znaczenie prawne, czyniąc bezprzedmiotowym całe toczące się postępowanie, a nie tylko w obrębie poczynąń organów opiniujących. Przy czym tożsamość taka będzie istniała tylko wtedy, gdy występują te same podmioty w sprawie, dotyczy ona tego samego przedmiotu i tego samego stanu prawnego w niezmienionym stanie faktycznym. Kompetencja w badaniu tej kwestii nie leży jednak po stronie organu opiniującego, a organu prowadzącego postępowanie.

Organ I instancji nie wypowiedział się w kwestii tożsamości spraw, natomiast co do planowanego przedsięwzięcia i tego z 2017 roku zajął stanowisko, że należy traktować jej jako powiązane, wyprowadzając z tego faktu wnioski w zakresie charakteru i mocy wiążącej Pisma RDOŚ, które są nie do pogodzenia z przepisami prawa i zasadami logicznego rozumowania. W tym miejscu należy zauważyć, iż sam Inwestor w KIP wskazywał na dostrzeżone i zaakcentowane przez organ I instancji powiązanie obu przedsięwzięć, wyjaśniając, że planowane przedsięwzięcie będzie kontynuacją inwestycji prowadzonej przez Inwestora na podstawie Decyzji o.ś.u. z 2017 r. dla przedsięwzięcia polegającego na wydobywaniu i przeróbce kopaliny ze złoża kruszywa naturalnego „Szumowo VII” położonego na terenie gminy Szumowo (str. 4 KIP). Wskazywał przy tym, iż prowadzona procedura w sprawie wydania Decyzji o.ś.u. z 2017 r. zakładała możliwość wydobywania kopalin z terenu działek nr 44/18 i 45, jednak na etapie wydania decyzji środowiskowej nałożono na Inwestora nakaz wyłączenia z eksploatacji działki nr 44/8 (obecnie 44/17 i 44/18) oraz działki 45, ze względu na ochronę cennych siedlisk oraz stanowisk roślin chronionych. Wyjaśniał, że w roku 2023 dokonano ponownej inwentaryzacji na obszarze wymienionych działek i w ich sąsiedztwie w celu aktualizacji stanu zachowania siedlisk przyrodniczych i stanowisk gatunków flory i fauny podlegających ochronie prawnej, a jej szczegółowe wyniki przedstawiono w dokumentacji. Wskazywał, że dla objętych wnioskiem dwóch działek ew. nr 44/18 i części działki nr 45 zostanie ustanowiony obszar górniczy i Wnioskodawca wystąpi o koncesję na ww. działki. Wnioskodawca wyjaśniał również (str. 34 KIP), że rozważał ubieganie się o zmianę obowiązującej Decyzji o.ś.u. z 2017 r., w której działki nr 44/8 (obecnie 44/17 i 44/18) i nr 45 wyłączono z eksploatacji ze względu na uwarunkowania przyrodnicze, jednak minęło już 7 lat od jej wydania, dodając, że decyzja środowiskowa obowiązuje 6 lat od momentu, kiedy staje się ostateczna.

Organ I instancji powyższe kwestie pominął całkowicie poddając ocenie Pismo RDOŚ i wyciągnął z jego treści zupełnie dowolne wnioski. Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji nie wynika przy tym, aby organ I instancji w jakikolwiek sposób odniósł się do treści KIP, czy Opinii Dyrektora ZZ, bądź choćby podjął próbę ustosunkowania się do przedstawionej tam oceny planowanego przedsięwzięcia. Tymczasem organy I instancji w pierwszej kolejności miał obowiązek rzetelnej weryfikacji danych zawartych w KIP, w czym mieści się uprawnienie do przeprowadzenia dodatkowych dowodów, przy stwierdzeniu, że istnieją uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności zawartych w niej danych. Wyrażając swoje stanowisko, organ orzekający powinien je właściwie uzasadnić (art. 11 i art. 107 § 2 i 3 k.p.a.), a nie kierować się jedynie dowolnością. Powyższe niewątpliwie stanowiło naruszenie przez organ I instancji przepisów art. 7 w związku z art. 77 i 80 k.p.a. poprzez brak wszechstronnego wyjaśnienia stanu faktycznego i rozpatrzenia całego materiału dowodowego sprawy, wobec czego również wniosek Inwestora nie został rozpatrzony należycie, tj. w całokształcie okoliczności niezbędnych do jego załatwienia.

Reasumując należy raz jeszcze przypomnieć, że prowadząc niniejsze postępowanie w sprawie wydania decyzji środowiskowej, obowiązkiem organu I instancji było samodzielne ustalenie czy dla planowanego przedsięwzięcia istnieje potrzeba przeprowadzenia oceny jego oddziaływania na środowisko, do czego w niniejszej sprawie z pewnością nie doszło i co wymaga wyjaśnienia.

Ponadto istotnym z punktu widzenia postępowania jest kwestia ustalenia stron postępowania. W ocenie Kolegium organ I instancji nie dokonał precyzyjnej i szczegółowej analizy kręgu stron. Widać to zwłaszcza w braku wyeksponowania w aktach sprawy wykazu stron precyzyjnie wskazującego, z imienia i nazwiska lub nazwy, krąg stron. Z art. 74 ust. 3a - 3g u.i.o.ś. wynika sposób ustalenia kręgu stron. Zwłaszcza w przypadku ustalenia, iż stron jest ponad 10 należy sprecyzować listę stron, czego organ I instancji zaniechał. W aktach sprawy znajdują się jedynie dwa uproszczone wypisy z rejestru gruntów, dołączone do wniosku Inwestora i dotyczące objętych nim działek, a one same nie pozwalają na stwierdzenie, iż liczba stron postępowania przekracza 10, jak to przyjął organ I instancji, jak też ocenę całego katalogu stron w kontekście działek znajdujących się w obrysie 100 m od planowanego przedsięwzięcia. Ciężar prawidłowego ustalenia kręgu stron obciąża organ I instancji a samodzielne dokonanie weryfikacji kręgu stron przez Kolegium powodowałoby naruszenie zasady dwuinstancyjności.

Z tych względów i wobec opisanego już wyżej naruszenia przepisów postępowania (art. 7, 77 § 1, art. 80 k.p.a.,) oraz koniecznego do wyjaśnienia zakresu sprawy nie było możliwe wydanie przez Kolegium decyzji reformatoryjnej (art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a.), a zachodziła konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji (art. 138 § 2 k.p.a.), bowiem czynienie jakichkolwiek ustaleń faktycznych odnośnie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko dopiero przed organem odwoławczym byłoby nie do pogodzenia z zasadą dwuinstancyjności z art. 15 k.p.a. Zgodnie z tym przepisem postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Organ odwoławczy nie może w tym względzie zastępować organu I instancji w prowadzeniu postępowania zmierzającego do wyjaśnienia kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ prowadziłoby to do naruszenia prawa strony do dokonania ich oceny i rozpatrzenia sprawy przez organy dwóch instancji.

Ponownie rozpatrując sprawę organ I instancji podejmie wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy, w tym wyjaśni wszystkie

wyżej wskazane zagadnienia oraz rozważy kwestię ponownego zwrócenia się do RDOŚ o wydanie opinii w sprawie, zgodnej z wymaganiami wynikającymi z art. 64 ust. 3 u.i.o.ś.

Z tych względów Samorządowe Kolegium Odwoławcze orzekło jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Stronie służy prawo wniesienia sprzeciwu od niniejszej decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łomży, w terminie 14 dni od daty jej otrzymania. Wpis sądowy od sprzeciwu wynosi 100 zł. Strona może zwrócić się do sądu o zwolnienie jej od kosztów sądowych i o przyznanie prawa pomocy, które obejmuje ustanowienie adwokata lub radcy prawnego.

Przewodniczący -

Członkowie : -
-